

března 1931 čís. 64 Sb. z. a n. (odpůrčího řádu), pokud se týče § 8 odp. řádu ze dne 10. prosince 1914 čís. 337. ř. z.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1935, Rv I 75/33.)

Odpůrčí žalobu, již se žalobce domáhal, by proti němu byla prohlášena za bezúčinnou postupní smlouva, kterou postoupila Marie P. žalované nemovitosti, jakož i by byl prohlášen za bezúčinný zápis žalované do pozemkové knihy jako vlastnice postoupených nemovitostí a by žalovaná trpěla žalovanému vedení exekuce na tyto nemovitosti, nižší soudy zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolací soud považuje za správný názor prvního soudu, že žalobce dříve, než jeho pohledávka proti Marii P. bude vykonatelná, nemůže odporovati zcizení jejího domu odpůrčí žalobou. Třeba že je pravoplatně již uznáno v jiném sporu, že žalobci přísluší co do důvodu nárok na náhradu škody proti Marii P., není tento rozsudek vykonatelný v tom smyslu, že by se mohla na jeho základě vésti exekuce k vydobytí peněžitě sumy, což je právě předpokladem v § 9 odp. zák. (dřívější odpůrčí řád z roku 1914 v § 8), aby odpůrčí nárok mohl se uplatňovati. Kde schází tento zákonný požadavek, nelze mluvit o možnosti uplatnění odpůrčího nároku. Právě, že žalobce nemá vykonatelnou pohledávku proti Marii P., nemůže odporovati nabytí domu, který žalovaná od Marie P. koupila, třeba by jinak byly dány podmínky odporovatelnosti podle §§ 2 a 3 odp. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Stačí odkázati dovolatele na důvody napadeného rozsudku, k nimž se podotýká: Žaloba odpůrčí jest podle § 12 dřív. odpůrčího řádu, jehož jest tu použití, žalobou o plnění. Podle tohoto ustanovení zákona musí býti v žalobním žádání přesně udáno, v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaný něco plniti nebo trpěti pro uspokojení věřitele. Ježto rozsah plnění závisí na výši věřitelovy pohledávky, která nebyla uspokojena, musí býti udána v žalobní žádosti přesně co do kapitálu, úroků a útrat, poněvadž jest věřitel podle § 13 odp. ř. oprávněn žádati plnění jen potud, pokud jest toho třeba k jeho uspokojení. Žalobní žádání učiněné žalobcem v jeho žalobě neodpovídá však tomuto požadavku. Není v něm podle jeho doslovu udáno, v jakém rozsahu má žalovaná něco trpěti pro uspokojení věřitele, neboť není v něm udána přesně výše dosud neuspokojené peněžitě pohledávky věřitelovy co do kapitálu, úroků a útrat. Není tudíž žalobní žádání určité, jak vyžaduje předpis § 226 c. ř. s. K požadavku tomu musí soud přihlížeti i bez námítky žalovaného a nemůže proto z důvodů procesuálních ani vyhověti žalobnímu žádání stíženému tímto nedostatkem.

Čís. 14072.

Srazí-li si stát podle § 69 odst. 2 vl. nař. čís. 15/27 sb. z. a n. a § 150 odst. 2 platového zákona své pohledávky tam vytčené za zaměstnancem (jeho pozůstalými) a administrativní cestou ze služebních (za-

opatřovacích) platů zaměstnance (jeho pozůstalých), není omezen ustanoveními zákona č. 314/20 Sb. z. a n. Žádá-li však pro takovou pohledávku o povolení uhražovací nebo zajišťovací exekuce soudní, platí předpisy omezující soudní exekuci na platy zaměstnanců, tedy i předpisy zákona č. 314/20 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1935, R II 628/34.)

Prv ý s o u d povolil podle dvorského dekretu ze dne 18. září 1796 č. 577 sb. z. s. a podle dvorského dekretu ze dne 24. října 1806 sb. z. s. československému státu k zajištění jeho pohledávky, uvedené v druhém odstavci § 69 vládního nařízení ze dne 5. března 1927 č. 15 sb. z. a n. proti jeho zaměstnanci zajišťovací exekuci zabavením celého platu povinného bez omezení podle zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 314 sb. z. a n. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh na povolení zajišťovací exekuce co do části, vyňaté z exekuce podle zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 314 sb. z. a n. a exekuci povolil jen na třetinu platu povinného s dalším omezením, že povinnému musí zůstatí volným roční příjem 6.000 Kč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Finanční prokuratura v zastoupení čs. státu opírá dovolací rekurs o ustanovení § 69 (2) vládního nařízení ze dne 5. března 1927 č. 15 sb. z. a n. o úpravě platových a některých služebních poměrů zaměstnanců československých státních drah. Toto ustanovení souhlasí doslovně s § 150 platového zákona č. 103/1926 sb. z. a n. a nadepsáno jest: »Exekuce na služební platy a výslužné. Administrativní srážky.« V odstavci prvém § 69 se uvádí, že ustanovení zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 314 sb. z. a n. platí podle § 150 platového zákona pro zaměstnance čsl. státních drah a jejich pozůstalé se změnami uvedenými pod a) až d). Druhý odstavec § 69 pak zní: »Předpisy o exekuci na služební a odpočivné platy zaměstnanců uvedených v odstavci prvém a na opatřovací platy jejich pozůstalých neplatí pro administrativní srážky ze služebních a odpočivných platů těchto zaměstnanců a ze zaopatřovacích platů jejich pozůstalých, jde-li o pohledávky státu vzniklé ze služebního nebo pensijního poměru nebo se zřetelem na něj.« Z jasného doslovu tohoto druhého odstavce § 69 nař. č. 15/1927 sb. z. a n. — doslovně stejného s druhým odstavcem § 150 platového zákona č. 103/1926 sb. z. a n. — vysvítá, že jest činiti rozdíl mezi exekucí na platy zaměstnanců podle zákona č. 314/1920 sb. z. a n. a mezi administrativními srážkami ve smyslu § 150 odstavce druhého platového zákona č. 103/1926 sb. z. a n., nelze však z něho dovoditi, že omezení exekuce na platy zaměstnanců podle zákona č. 314/1920 sb. z. a n. neplatí, jde-li o pohledávky státu vzniklé ze služebního nebo pensijního poměru, nebo se zřetelem na něj. Jest rozeznávati administrativní srážky, o nichž jedná dekret dvor. komory z 1. prosince 1834 sb. z. s. č. 2775, upravující otázku vymáhání pohledávek státu proti státním zaměstnancům ze služebního poměru a připouštějící, aby pohledávky takové byly vymáhány

přímo administrativní cestou bez intervence soudu compensando srážkami ze služebných a odpočivných požitků zaměstnance, od exekuce soudní, ať zajišťovací neb uhražovací. Podle § 69 odst. 2 vl. nař. č. 15/1927 sb. z. a n. a odstavce druhého § 150 platového zákona může si stát své pohledávky tam vytčené proti zaměstnanci administrativní cestou sraziti ze služebných platů zaměstnancových a při tom není omezen ustanovením zákona č. 314/1920 sb. z. a n., neboť pro takovou administrativní srážku neplatí předpisy o exekuci na služební platy. Jinak však má se věc, žádáno-li pro takovou pohledávku o povolení zajišťovací exekuce soudní podle čl. III. uvoz. zák. k exekučnímu řádu a podle dvorských dekretů z roku 1796 a 1806. Tu platí podle druhého odstavce tohoto čl. III. předpisy exekučního řádu o povolování a výkonu exekuce nebo zajišťovacího řízení, tedy zejména také předpisy omezující soudní exekuci na platy zaměstnanců, tedy i předpisy zákona č. 314/1920 sb. z. a n. Zmíněné dvorské dekry z r. 1796 a 1806 opravňují státní úřad k tomu povolaný žádati soudní zajištění přímo dožadovacími dopisy bez zákonného exekučního titulu, avšak nelze podle nich povolití soudní exekuci zajišťovací na služební platy, pokud dle zákona č. 314/1920 sb. z. a n. a § 150 odst. prvního plat. zák. z exekuce jsou vyloučeny, tedy na onu část platů, která sice může býti podle § 69 odst. druhý vl. nař. č. 15/1927 sb. z. a n. zasažena administrativními srážkami, ne však exekucí soudní.

Č. 14073.

Žaloba o uznání pravosti konkursní pohledávky patří k výlučné příslušnosti konkursního soudu i tehdy, jde-li o pohledávku ze služebního poměru, jež by mimo konkurs patřila výlučně před pracovní soudy.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1935, R I 1552/34.)

P r v ý s o u d vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a zamítl (správně odmítl) žalobu o uznání pravosti konkursní pohledávky prýstící ze služebního poměru, maje za to, že k rozhodnutí sporu je příslušným soud pracovní, nikoliv soud konkursní. R e k u r s n í s o u d rekursu žalobce vyhověl a námitku věcné nepřislušnosti zamítl z těchto d ů v o d ů: Žalobce domáhá se žalobou uznání pravosti konkursní pohledávky. Takovéto spory patří k výlučné příslušnosti soudu konkursního, jakž § 113 k. ř. jasně stanoví. Na věci nemění nic skutečnost, že jde o pohledávku prýstící ze služebního poměru, která by mimo případ konkursu patřila dle ustanovení § 1 zák. ze dne 4. června 1931 čís. 131 sb. z. a n. výlučně před soud pracovní, neboť výlučná příslušnost konkursního soudu je silnější, než výlučná příslušnost soudu pracovního. § 113 konk. ř. nebyl derogován § 1 zák. o pracovních soudech, neboť § 113 k. ř. jest lex specialis a nemůže pozdější vydání zákona o pracovních soudech, který, pokud se týče příslušnosti jest lex generalis, míti za následek zrušení takovéto normy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu žalovaného.